

Alternativou asimilace-integrace není komunitarismus, ale odchod (reemigrace)!

Autor: Guillaume Faye

Dovolte mi osvětlit důvody za chybnými pozicemi komunitaristických novopravicových intelektuálů. Moje hypotéza zní následovně: tento ideologický nesmysl není produktem nějaké promyšlené změny kurzu ani postojů, ale dovedením polyteistického a organistického světonázoru až do krajnosti. Jakkoliv s tímto světonázorem jinak plně souhlasím, jakmile jsou jeho zásady dotaženy příliš daleko, obracejí se proti svým původcům – jako tomu ostatně bývá u každého myšlenkového systému.

Jedná se o intelektuální omyl, nikoliv cynické převrácení zásad systému na hlavu, ani problém, k němuž by docházelo v postojích vládnoucí ideologie. Jde o typický prohřešek myslitele, který se příliš vzdálí realitě a dovádí své koncepty *ad absurdum*, bez ohledu na zásadu zpětné vazby, jenž nám připomíná, že pokud idea nepředvídá své praktické dopady ve skutečném světě, stává se časem anti-ideou a obrací se právě proti oněm hodnotám, jež původně prosazovala. A tak mými výše zmíněnými přáteli upřednostňovaný komunitarismus likviduje evropanství – tedy samotný zdroj jejich odhodlání.

Podívejme se nyní podrobněji na mechanismus tohoto intelektuálního kroku vedle, spojený s čímsi, co bez jakékoliv zlého úmyslu musíme nazvat „falešným duchem.“ **V prvé řadě je správné bránit polyteistické pojetí společnosti před všemi formami asimilujícího**

univerzalismu, jakobínského centralismu i rovnostářského republikanismu, které nerozdílně odmítají organická společenství i etnicitu ve prospěch abstraktního jednotlivce, tedy *de facto* dokonale vykořeněného spotřebitele a „občana“ bez jakékoliv fyzické identity. Tato vize se vymezuje proti francouzskému a americkému modelu národního státu, jehož „tavicí kotlík“ si dává za cíl zhomogenizovat lidské skupiny a vytvořit z nich národní masu spojenou pouze abstraktním pojetím vlastenectví a kosmopolitními hodnotami. Toto jsou dnes běžné myšlenky, které jsem bránil ve starší esejí „*Systém nastavený k likvidaci národů.*“ 1]

Nezapomínejme však, že slovo „národ“ v tomto spojení není o nic méně důležité než výraz „systém.“

Proti centralizujícímu pojetí státu lze naprosto oprávněně postavit modely „ghibellinský“, „říšský“ a „federální.“ Ty předpokládají živé a organické (nikoliv mechanicky administrativní) překrývání různých společenství. Ta mohou požívat různých svobod a řídit se svými vlastními zákony pod vedením silného, ale decentralizovaného státu. Toto pojetí v první řadě usiluje o obranu etnické identity evropských národů proti centralizujícímu národnímu státu, nepříteli veškerého partikularismu a hlasateli multirasové národnosti, která ničí evropskou identitu. Přestože jde o pluralistickou vizi, zůstává pevně etnicky ukotvená.

Zde se však mnozí začínají pouštět na šikmou plochu: zásady etnopluralismu dovádí do nezdravé krajnosti a jejich smysl se tak převrací kvůli opomenutí konceptu etnické příbuznosti. Jakmile tedy jednou intelektuál propadl tomuto „zmatení“ (které kdysi odsoudil i sám Alain de Benoist!), nezbývá mu než hájit vzdušné zámky „komunitarismu.“

Důraz kladený na evropskou etnicitu mizí a významu nabývá samotný komunitarismus, jenž byl podobně jako etnopluralismus povýšen na úroveň čisté ideje, kantovského dogmatu, zářivého a soběstačného postulátu. Jak řekl Voltaire: „Na mylných názorech vždy bývá cosi blyštivého a přitažlivého.“ Jako každá myšlenka musí i společenský polyteismus mít své hranice. Společenský polyteismus jsou nikoliv otevřené, ale uzavřené soubory (ensembles). Měli bychom si uvědomit, že tyto pomýlené komunitární pozice by tradiční okruh lidí nakloněný myšlenkám Nové pravice mohl vnímat coby zradu intelektuálů.

* * *

Doktrinářsky vyznávaný komunitarismus je odtržený od reality, vychází totiž z pokrouceného chápání imperiálního modelu. Abstraktním způsobem zneužívá společenské a kulturní aspekty polyteismu, a tak jej zbavuje veškerého obsahu. Paradoxně se blíží oficiální ideologii amerikanismu, přestože se po celém světě označuje za jejího odpůrce. Vyzdvihává módní pojmy snášlivosti, rozmanitosti a odlišnosti do pozice dogmat, jakkoli se jejich praktické uplatňování mimo prostředí salonních debat ukazuje poněkud problematické. Míchá dohromady etnopluralismus v jeho globálně geopolitické pozici s endogenním etnopluralismem, jenž považuje za vhodný k aplikaci na evropské půdě. To už se velmi blíží intelektuálnímu extremismu.

Alternativou asimilace-integrace není komunitarismus, ale odchod (reemigrace). Námitky o jeho „nemožnosti“ ukazují na historickou negramotnost, doprovázenou vysokou mírou demoralizujícího fatalismu.

Poznámka:

1] *Le système à tuer les peuples* (Paris: Copernik, 1981)

Úvaha Guillaumea Fayeho *New Right Communitarianism — a Purely Intellectualist Product* vyšla na stránkách AltRight.com 31. prosince 2016.